

Det er sprut i Marit Benthe Norheims monumentale skulpturer.

Campingkropper

ANMELDELSE

Sara Hegna Hammer, 24. jan.

Slått leir: «Campingkvinner». Foto: Istvan Virag, KUNSTDOK

Marit Benthe Norheim:

Norsk billedhoggerforening, Oslo | Står til 3. mars

Da jeg gikk andreåret, ble en besynderlig skulptur avduket et steinkast nedenfor Skien videregående skole. Den sju meter høye «Rottejomfruen» (2006), som også er ei sklie, sklei på ingen måte inn i terrenget ved elvebredden. «Sykt schtøgg» lød elevenes beskrivelse av kvinnen med et rottehode mellom beina.

Snart skulle skulpturen forsvinne ut av min bevissthet og ikke dukke opp igjen før jeg i forrige uke kom over bilder av noen like besynderlige, betongkledd campingvogner med like ruvende kvinneskikkelser på taket: Marit Benthe Norheims «Campingkvinner» (2008).

Norheim er født i Telemark, men har bodd store deler av sitt voksne liv i Danmark. Foruten «Rottejomfruen» har hun her hjemme gjort seg bemerket med nevnte «Campingkvinner» - en karavane av campingvogner som kjørte Stavanger rundt da byen var europeisk kulturhovedstad og som siden har vært å se på veien i alt fra Finnmark til København.

Nå er de fem vognene parkert utenfor Billedhoggerforeningen, og det er en spesiell opplevelse å rusle rw ldt dem i dyp snø. Lyden av Geir Johnsons lydspor siver ut av de dårlig isolerte vognene, og gjennom vinduene får man et glimt av hvordan vognene - eller *kroppene* - er innredet.

Kunstneren ser kvinnens kropp som utgangspunkt for liv, og skulpturene representerer arketyper: Bruden, mora, sirenen, flyktningen og jomfru Maria.

I «Flyktningen» høres et opplest dikt av den palestinske poeten Mahmoud Darwish. Vogna er fylt med keramiske arbeider av barn - bilder av hva de ville tatt med seg om de måtte flykte. I «Sirenen» ligger en skulptur som både ligner en fallos og et foster, og over høyttaleren høres en lokkesang, avbrutt av en kvil mestemme som ber deg rydde vekk dine sure sokker. Trygt inne i «jomfru Maria» hviler Jesu' livløse legeme - kun beskyttet av sin mors kropp.

Den monumentale installasjonen etterlater et sammensatt bilde av kvinnen: omsorgsperson og begjærsubjekt, offer og maktutøver, livsgiver og livredder.

«**Campingkvinner**» **sklir** sømløst inn i et kunstnerskap som siden 1980-tallet har kretset rundt en fascinasjon for kvinnekroppen. Lenge før en «tsunami av brystmelk», for å si det med litteraturkritiker Endre Rusets ord, skyllet innover vår kultur, har Norheim insistert på at reproduksjonen, like banal som ufattelig, er kunstnerisk interessant.

I hver krok finner vi skulpturer med melkesprut fra brystene eller hoder som presser seg ut mellom to bein. Talende er tittelen «Mitt skip er lastet med liv».

Etter å ha fått innblikk i Norheims bokstavelig talt livsbejende kunstnerskap framstår ikke «Rottejomfruen» lenger som *sykt schtøgg*. Hennes sterkeste verk er den ikke, til det er konkurransen fra «Campingkvinner» for tøff. Men den har sin naturlige plass i et fascinerende kunstnerskap som forhåpentligvis vil få større plass i norsk kunststoffentlighet.